

ikke, kun Mandens Adresse: Th. Juul, Stokket. Nu kan man vist rolig gaa ud fra, at det ikke er Fugle, der er skudt i Stokket og nærmeste Omegn, og navnlig bestyrkes Tanken herom ved, at det alle er gamle Fugle i Pragtdragt.

Vel kendt er det ogsaa, at der paa Aalholm findes en udstoppet Gejrfugl (*Alca impennis*), en af de 3, vi har her i Landet; de 2 andre findes paa Zoologisk Museum, hvor vi desuden har et Æg og, i Spiritus, Indvoldene af Han og Hun fra Island, de eneste Gejrfugleindvolde, der findes i Verden. Gejrfuglen, der er velkonserveret og godt opstillet, findes nu i Slottets Bibliotek, hvor jeg havde Lejlighed til at se den. Det er en gammel Fugl, antagelig bragt hjem fra Island omkring 1819. Gejrfuglens Undergang og sørgelige Skæbne er jo ogsaa velkendt. Vi havde dem her i Nordeuropa, særlig ved Island, i ret stort Tal og ved Nordamerikas Kyst i uhyre Mængde. Men den store, tamme Fugl, der var ude af Stand til at flyve, var naturligvis dømt til Undergang, og den sidste sikre Beretning, man har om den, er om de to, der i 1844 blev dræbte paa Island. Tilbage findes nu her i Verden ca. 80 Skind, 70 Æg, en halv Snes Skeletter og Indvoldene af 2 Eksemplarer. Ikke saaledes at forstaa, at der ikke findes langt flere Skeletdele, thi fra Funk Island ved New Foundland er der i Aarenes Løb skaffet Masser af Skeletdele af Fugle, der her ligger indlejret i Øens Tørvelag. Hvad en udstoppet Gejrfugl er værd, ved jeg ikke; det er vist meget længe siden, nogen har skiftet Ejer. Æg derimod er af og til blevet solgte; før Krigen var Prisen paa et velbevaret Æg ca. 5000 Kr.

NOGLE OPTEGNELSER OM VENDEHALS SOM YNGLEFUGL I DANMARK

AF

O. HELMS.

I Tidsskriftets sidste Hæfte har Læge E. Schäffer i Tilslutning til Beskrivelsen af en Vendehalses Ynglen i Mejsekasse samlet de Tilfælde, der var kendte tidligere af Vendehalsens Ynglen her i Landet, og han mener, at den er en af vore sjældneste Ynglefugle. Det kan man have Ret til at sige, naar Tallet af de fundne Reder ikke gaar op til en Snes, men jeg maa dog

tilstaa, at jeg egentlig aldrig har troet, at Vendehalsen saa overmaade sjældent ynglede hos os. Da der imidlertid i Litteraturen kun findes yderst sparsomme Meddelelser, kan maaske Beretningen om et hidtil ikke offentliggjort Tilfælde og lidt nærmere om to af de i Schäffers Artikel nævnte have nogen Interesse.

Med Hensyn til den Rede, jeg i 1894 fandt ved Haslev, forholder det sig saaledes: Den 22. Maj 1894 saa jeg i Udkanten af et lille Skovstykke, der ligger paa Marken Øst for Haslev, en Vendehals; den sad i et Træ og lod sit gennemtrængende Parringsskrig høre. Den 25. Maj saa jeg samme Steds to komme ud af et Hul i et gammelt, trøsket Piletræ, og den 28. fandt jeg i Træet Reden med 8 Æg. De laa temmelig dybt nede, vel ca. 70 cm under Indgangshullet, men jeg fik Øje paa dem ved Hjælp af den Undersøgelsermetode, jeg da lige havde angivet og arbejdede flittigt med, nemlig Undersøgelse af Reder i hule Træer med tilbagekastet Lys paa samme Maade, som bruges ved Strubeundersøgelser. Vendehalsen satte desværre ikke Pris paa min videnskabelige Iver, men forlod Reden; jeg tog senere Æggene og sendte dem til Arkitekt Hagerup, i hvis, senere til Pastor Barfod overgaaede, Samling de nu findes.

Det Tilfælde, der er anført i min Artikel om Fuglene ved Nakkebøllefjord, skyldes Meddelelse fra nuværende Skovrider O. Fabricius; han fandt Fuglen ynglende i Skoven Stenhusløkker ved Brahetrolleborg, vistnok i 1910. Den ynglede i en udgaaet Stamme i en El; da Ungerne var udføjne, bragte Fabricius mig hele Redestedet, en ret tynd, hul Ellestamme, med Indgangsaaabning i den opad afbrækkede Del, saaledes at Fuglen gik ind ovenfra.

I 1889 fandt jeg Vendehalsen ynglende i Dyrehaven ved København. Naar man fra Klampenborg Station gaar op ad Kørevejen til Raavad, staar der, eller stod der den Gang, til Venstre for Vejen, lige ved Sydrenden af Eremitagesletten, en Bevoksning af gamle Elle. Den 27. Juni saa jeg her — for øvrigt første Gang i den Tid, jeg havde færdedes i Dyrehaven — en Vendehals, der kom op fra Græsset, fløj op i et udgaaet Træ og derpaa fløj bort. Den 30. Juni traf jeg den igen; jeg saa den komme flyvende op til et Hul i et Elletræ ca. 12 m over Jorden. Her sad den udenfor, klamrende sig til Stammen, og stak Næbbet ind i Hullet med Føde. Den fløj bort, kom igen, og snart saa jeg begge de gamle paa en Gang komme med Føde. Undertiden

fløj Fuglen straks fra Hullet bort over Sletten, undertiden satte den sig først paa en af Grenene i Elletræet. I 20 Minutter iagttog jeg Fodringsen og klatrede saa op i Træet. Stammen var brækket midt paa, saa at den stak lige i Vejret uden Krone; ca. 50 cm fra det afbrækkede Sted fandtes Indgangsaaeningen. Diametralt modsat denne var hugget to mindre Gange ind i Stammen; øjensynligt var det en gammel Spætterede, Vende-halsen beboede. Ved at lægge Øret til Stammen hørte jeg en stærk, blød Pusten og Hvæsen, der vedblev, saa længe jeg sad der oppe; ned i Reden kunde jeg ikke se. Da jeg et Øjeblik havde siddet rolig, kom en stor fjerklædt Unge ud af Indgangshullet med den halve Krop, trak sig tilbage, men kom snart igen og fløj, stadig dalende, hen i Græsset ca. 100 m borte; Vingerne kunde øjensynlig ikke bære den til Flugt lige ud. Faa Sekunder efter kom en til paa samme Maade; den tog Retning efter et Egetræ en Snes Meter borte og dalede ved Foden af dette. Hvæsningen var nu ophørt, og idet jeg frygtede, at der ikke var flere Unger tilbage, steg jeg ned af Træet. Snart efter kom de to gamle igen, og jeg saa med Glæde, at de stadig fodrede, saa der maatte være flere Unger i Reden. Den 2. Juli saa jeg jævnligen en Unge stikke Hovedet ud; skønt jeg var ved Reden ca. 1 Time, saa jeg kun en Gang en af de gamle bringe den Føde. 11. Juli var der ingen at se.

FUGLELIVET PAA HELNÆS

AF

T. STRANGE †.

Den smukke Halvø Helnæs, der ligger paa Fyens Kyst mellem Assens og Faaborg, har paa flere Steder ud imod Stranden stejle, undertiden næsten lodrette Klinger af en Højde paa indtil 25 m; midt paa Halvøen imod Vest findes derimod en ca. 220 ha stor Strandeng, »Maen« kaldet. Af dette Areal har i flere Aar ca. 90 ha været dækket af fra nogle faa cm indtil et Par m Vand. Bunden bestaar dels af Sand, dels af Mudder, og da der flere Steder findes større eller mindre Rørholme, var her før Udtørringen af »Maen«, der blev paabegyndt i Foraaret 1914, et rigt